
ОВДЕ МОЖЕТЕ ПОГЛЕДАТИ ПЕСМЕ УЧЕНИКА ВИШИХ РАЗРЕДА НАШЕ ШКОЛЕ

Трајах и трајем

на изворишту Србије.

Тамо где сад нас

погоди зло.

И живот заче

да се гаси наш.

Боже, има ли наде

Космету за спас?

Има ли наде

за извориште

небеске лепоте

и живота нам нашег

на изворишту свом?

Анђела Симић, VII₂

март, 2011.

На Космету се родих

- то ми је отаџбина.

Тамо ми кућа оста

- у душманску се преточи.

Жудим за повратком

- овде ми извориште није.

Жудим за светом нам земљом

- где нам многи животи падоше.

Тамо се и сада гине

- јер рука душманска превлада.

Само, страдалиште нам Милоша и Лазара

- нико отети (и неће) не сме.

Анђела Симић, VII₂

март, 2011.

Док снег зрачи својом бојом

у даљини једва видној

село једно српско гори.

Препознах га,

у њега сам са друштвом својим

к`о млада ишла на прело.

Гледам док нестаје

и питам се

- откуд тежња ка уништењу?!

Анђела Симић, VII₂

март, 2011.

КОСОВО

Од искона рат се води

на Космету ка слободи.

Од вековних турских власти

једва нам се народ спаси.

И трајаше спас нам наш

док с` не јави НАТО бомбардаш.

Гранате нам земљу облетаху

убијаху децу нашу

и рушише цркве старе

док се Срби и Богу мољаху

да им даде снагу праву

за повратак ка Газ`местану.

Док он ћута НАТО ступа

к избеглиштву сазда путе

и доведе нове Арнауте.

Сагради нам и границу

да подели Митровицу,

те од једне сад су две

- поруши нам победничке сне.

На мосту стојим

док поглед лута

- очи ми траже

заточеног друга.

Знам једно и само

да кућа ми оста тамо

- да л` је багрем процветао,

да л` се шљивик разгранао?!

Ех, да сам тица да полетим

и обиђем кућу своју!

Ал` доћи ће бољи дани,

да с` Косово опет брани

- Косово ће српско бити,

не може се Метох покорити.

Кристина Радовановић, V₁

март, 2011.

ДУГА

Небом се простире мост

што Господ нам га у дуги сазда,

зарад присећања завету нам

да кишу до потопа обузда.

Небом плове и облаци

што из даљине реци налице.

Дугу нам као мост

Господ милосрдно подари.

По киши - трава зелени,

док дуга се шарени на небу

као мост нам, дар

и опомена да утичемо на зла.

Деца нам се по киши и након грче

- и читају шта на мосту пише

зарад вечног запамћења

да дуга је израз милости Господње.

Тамара Вучинић, VII₂

март, 2011.

БУЂЕЊЕ СНОВА

Ливаде, горе, гране,

речце - које жуборе,

и небо плаво

буди ми снове.

Ко тањир златни се

Сунце у облак залеће,

а као лампа Месец

с неба нам пут обасјава.

И пас кад залаје,

и маца кад мјаук зачне,

и вук кад завојем завије

- гласовима ми снове буде.

Кристина Савић, VII₂

март, 2011.

ПЕСМА ЊЕМУ

Сломи ми срце
- као стакло.
А тако малено беше
- за тебе само куцаше.
И писаше име само
твоје на њему
чувајући ме од сваке зиме
због чег и ове
насташе риме.
Ал од часа
кад остави ме
беспомоћну и за наду
за боље сутра
тмурна ми постаху јутра
- чак заче и нешто
да ме изједа изнутра.
Знам да плачом
нећу постати јачом,
зашто чврсто на земљи стојим
- хоћу да јесам и постојим.
Срце диктира руци да пише
у љубав никад не веруј више.
Она је ту да те повуче
удари поразом и
некуд одвуче
- у неверу за оно јуче.
Стварност туче и руши све
до окаснелости за кајање

да ни од чега остаје
једино поражена душа твоја.

Радовановић Сана VIII-2

новембар, 2011.

МЕНИ БИ МАМА

Мени би мама родила брата
али се томе противи тата.

Некад су маме ишле до воде,
тамо далеко где живе роде.

Од роде које лете по небу
маме по жељи наруче бебу
- оставе само кућну адресу
да им без грешке бебу донесу.

Молим те, мама, већ првом згодом
сретни се и ти са неком родом!

Јевтић Милица VI-2
новембар, 2011.

БАКА И УНУКА

Једна бака Милијана,
весела и насмејана
водола је за ручицу
своју малу унучицу
Јована је пуна среће
уз пут баки брала цвеће.

Настић Катарина VIII-2

новембар, 2011.

ЖЕЛИМ

Све што желим да ти кажем
у стихове своје слажем
- чак и твоје лепо име
бележим у своје риме.
Према теби љубав своју
римујем у неспокоју.
Нespoкојем живот бојим,
место звезда риме бројим.
Песмом да те љубим бар,
док у срцу светли жар.

Јовановић Никола VIII-2

новембар, 2011.

Песма о Вуку

Да нам нашег не бејаше Вука,
не би била ни наша азбука.
Свако слово он осмисли лепо,
па поређа једно поред другог,
и то крену баш од слова А,
тако нам се и роди азбука.
Ко зна каква би нам била мука
да не беше у прошлости Вука.
Име своје писат не би знали,
зато Вук је и примерен хвали.
Хвала, Вуче, за муку и труд,
јер без тебе не имасмо куд.
Иза себе азбуку остави,
да те народ за навијек слави.
Крај азбуке и песме остави,
разне шале и изреке старе,
па се Срби свуда тобом хвале.
Твоју кућу у Тршићу малом,
после тебе учинише славном.
До Тршића, до твојега краја,
дођу деца са разнијех страна
стари, млађи да повичу: Хвала.

Јовановић Бојана VII-2

новембар, 2011.

Маца

Била једном једна маца,
- лепа и весела.
- Дај ми, мајко, млека,
ја сам жедна сада.
Пиј ти, мацо моја,
да ми будеш лепа и весела!
- Нема, мацо, млека,
сва су млека попијена.
Лежи маца тужна и увела,
али носи мајка
за њ топла млека.

Јовановић Јелена VI-2

новембар, 2011.

Матура

По обичају старом
Учим пуном паром.
Сакупљам нову снагу
- матура је на прагу.
Пријемни се спрема,
а мени се дрема,
на вратима собе,
родитељи стално дробе.
а мени се дрема,
на вратима собе,
родитељи стално дробе.

Не звао се бата – Ђура
- памтиће ме та матура.

Младеновић Анђела VIII-2

новембар, 2011.

Љубав

Љубав су сузе,
љубав су речи,
она те боли
она и лечи.
Без ње је тешко
као без воде,
схватиш шта је
- тек када оде.

Радовић Кристина VIII-2

новембар, 2011.

Само се насмеши

Кад знаш да ће те сузе стићи,

осмехом их дочекај - и оне ће отићи.

Не дозволи им да ти квасе лице

јер постоје од тебе и веће кукавине.

Кад нешто забрљаш, ти само се насмеши

- можда је то била грешка,

зато више тако и не греши.

Код људи, знаш, много је проблема

тако да грешка им је непролазна тема.

И зато само се смеши

- туга нестаће, боли проћи ће, јер

све на своје ипак доћи ће.

чи су ми насмејане.

Вучинић Тијана VIII-2

новембар, 2011.

Насмејане очи

Први пут сам срела Ану

на Марковом рођендану.

Често отад с Аном шетам,

Ана блиста, а ја цветам.

Сваки осмех с њеног лица

скривам испод трепавица.

И кад нисам поред Ане

очи су ми насмејане.

Ђурђевић Маја VII-2

новембар, 2011.

Пиво

Није све тако сиво
кад имаш с ким отић на пиво.
Кад у кафићу мој тата није,
тад слободно може да се пије.
У кафићу седим и гледим,
па нешто чак с неким и беседим.
Па наручим једно пивце,
- добро је, веле, да живце
Ал то једно мене ошамути,
Па ми памет и поглед помути.
Сад је време да пређем на млеко
- одведе ме пиво предалеко.

Јовановић Софија VIII-1

новембар, 2011.

Клупко

Радо слушај, радо знај,
најлепши је месец мај.
И за децу месец мај

знајте, јесте прави рај.
Лепо време, дужи дани,
процветали јорговани.
Све зелено и све цвета
на све четир стране света.
Да ли деца воле мај,
се ближи школски крај?
Задњи стих је само шала,
ил дечија тајна мала?

Минић Милица VIII-1

новембар, 2011.

Друг

Шта значи живот,
срећа ил туга

– кад нема правог друга?
Неког ко тајне чува,
ко све разуме и увек ту је.
Кад срце боли, и рука
дрхти увек је ту
- у муци и у сну.
За мене он је и брат и друг
за живу главу мерити не да!
зато га волим, зато га ценим
од њега имам све што желим
и ту је вазда – за живот сав.

Букадиновић Милош VIII-1

новембар, 2011.

Мој професор

На часу српског

за нас је милина,

јер професор Рајко

права је људина.

Какав је то наставник,

- сва га деца воле

од основне васцеле,

па до средње школе.

Са њим нема страха,

са њим нема треме,

поред њега тек

пролети нам време.

Кад се учи, учи

сви морамо знати,

јер кроз цео живот

реч нас наша прати.

Ми смо деца среће

и радост је права,

што нас наш магистар

лепом примерава.

Кристина Радовановић, VII-1

јануар, 2013. године

ЗИМА

Када Сунце зађе за брег,
знај; брзо ће снег...
Децо, ви се радујте,
спремајте санке, скије...
спремајте скакаоне,
хајмо у победе нове!

Правимо снешка ми,
весели смо сви.
Правимо грудве, гађамо се,
а помало и свађамо се...

Носић је румен, образи хладни;
а наши стомачићи богами гладни.

Док идем кући, осврћући се гледам Снешка
- који ми се смешка.
И ево док пијем шољу топлог млека,
настаде нова песмица нека.

Александра Николић, VII

фебруар, 2014. године

МОЈА МАЦА

Кад кући дођем, иза ћошка,
седи моја мала маца.
Увек је весела, увек се смешка,
као неки прави даса.

Лепа црна флека,
стоји испод врата
И мирно ме гледа,
као неки меда.

Кад год ручам, она дође,
и склупча се ми се око ногу.
Каже: Мјау, ја сам гладна.
А ја јој кажем: Па шта ја ту могу,
сем да те нахраним!

И тако моја мала маца,
као нека права фаца,
седне на праг и

чека неког ко јој је драг.

Александра Николић, VII

фебруар, 2014. године

ПОЗНА ЈЕСЕН

Док први мраз плете
по прозору мреже,
свака се биљка
по хладноћи стеже.

И док неко од деце дозна:
Ха, ево је, куца нам, јесен позна!

Тмурно време, помало кише,
и нема нам лета више.

Блатњаве барице, топле чизме,
и нестаде оне наше харизме.

Док небом плове суморне лађе,
увек понеки зрачак се нађе.
А зубато Сунце, жељно игре
прави задњи окрет попут чигре.

Александра Николић, VII

фебруар, 2014. године

ЈАБУКА

Волех једно дрво,
кад сам била мала.
Јабука је то, име сам јој дала.

С пролећа олиста, добије ново рухо,
а у руху пчелице - то чује свако ухо.

С јесени се уобрази,
Сва црвена и зрела,
па се са њом дичи сваки део села.

Кад је слана убије и постане бела,
зовемо је тада - снежна краљица села.

И док она до јесени не поруди,
свако за њом са поносом жуди.

Александра Николић, VII

фебруар, 2014. године

ДРУГАРСТВО

Прави друг ти увек вреди,
Никад не жели да те повреди.
Заједно седите, задатке пишете,
па онда све изнова бришете.

Када немаш прибор увек ти пружи све,
и зато буди добар не реци му не!

Делите увек заједно ужину,
Имате вашу веселу дружину.
Са тобом он дели срећу и тугу,
Не окрећи леђа најбољем другу.

Другарство чувај као зрно бисера
јер друг ће увек да ти затреба.
И зато другарство пуно значи
јер заједно сте увек јачи.

Александра Николић, VII

фебруар, 2014. године

НАЈБОЉА ДРУГАРИЦА

Зове се Кристина,
Има очи боје кестена.
Када ме погледа вижљаво лице,
У моменту ме обасја Сунце.

Када сам тужна утеху ми пружи,
и зато се свако са њом дружи.
Мршаво тело, витак стас,
и онај њен нежни глас.

Увек је весела, радосна срећна,
она је моја другарица вечна.
И ево, нећу више да дужим,
Ево зашто се са њом дружим.

Посвећено другарици Кристини Радосављевић

Александра Николић, VII

фeбpуap, 2014. гoдинe

КОСОВО ЈЕ МОЈА ЗЕМЉА

Куда ли воде судбине наше,
Да ли ка миру или слободи?!

У нади да ће доћи боље сутра,
будим се с бригом сваког јутра.

У страху живим за наше Косово,
Хоће ли га неко отети поново?!

У себи размишљам: да ли постоји спас,
пита се:Боже,има ли наде за нас?

Хоће ли нашем плодном земљом ходати деца Арнаута
и певати своју химну,
док Србију они гуше у диму?

Да, наше је Косово богато,
али не због земљишта - већ због задужбина
што нам Немањићи у аманет оставише.

Нека Србин чува све српско што је,
и никада не заборави корене своје,
И нека му душа никад не залута,
у чудним раскрсницама овог пута.

Александра Николић, VII

фебруар, 2014. године

Сањам

Сањам да се будим у земљи чуда,
али знам да је то само заблуда.
Сањам да су тамо богатија деца,
Да ничија мајка од туге не јеца.

Сањам да су тамо сви здрави и чили,

ма колико тужни у стварном животу били.
Сањам да су тамо једнаки сви,
па било које припадности били.

Сањам да тамо мир влада,
да је дечији осмех среће громада.
Сањам да је то само делић трена
у коме доминира лепота живљења.

Александра Николић, VII

март, 2014. године

Пролеће

Рано се будим, пролећно јутро,
златно сунце увелико руди.
Трчим напоље веома хитро,
док петао моје комшије буди.

Срећна сам јер пролеће ту је.
Поспани пас из кућице провирује.
Удишем онај јутарњи дах,
Док нежно ме милује сунце
трчим по друштво у први мах,
док животињама каче ново звонце.

Играмо се, смејемо, јуримо...
и тако до вечери..
Док на месецу не почињу да
сијају глечери.

Ваљда је то због раног пролећа
и времена лепог које нам се смеши.
Можда баш зато настају дечије лудорије,
а можда и због ове пролећне еуфорије.

Александра Николић, VII

март, 2014. године

8. март

Док цвећем се разним пуни кварт,
знамо да ће брзо осми март.
Црвени, бели ил' каранфил жути,
поклони дами светле пути.

Црвену ружу треба да поклониш
оној коју заиста волиш.
Треба да поклониш особи
на коју можеш да се ослониш.

Бомбоњерице у саксији, онако слатке
поклони наставници уз речи кратке.

Љубичице, љупке и нежне
поклони дами попут пахуљице снежне.

Осми март је дан женама улепшан,
што љубављу што цвећем,
чије власнице свакодневно срећем.

Александра Николић, VII

март, 2014. године

ВЕЛИКА КИША

Све је било нормално до те ноћи,

али већ следећег дана - почела је драма.

Евакуације су почеле одмах и брзо,

да се нико не би повредио, утопио или смрз`о.

Вода је долазила са свих страна,

ишла је брзо према нама,

зато што није имала никаква брана.

Од тада цела Србија је знала,

да је у Обреновац велика киша пала.

Сва та вода није могла нигде отићи,

напунила нам је куће, вртиће и кафиће.

Сви су се борили до суботе,

док није рекао Сале,

да са тиме нема шале.

Шабац је Сави био главна мета,

али јој ту Сале засмета.

Али поред његове и народне моћи,

није се могло сваком помоћи.

Али за тај спас наш,

стигоше нам браћа руси у прави час.

Стиже помоћ са свих страна,

за евакуисане стиже вода и храна.

Испред АРЕНЕ добровољци су дошли,

аутобусима у разним правцима су пошли.

Душан Мијаиловић, VI

мај, 2014. године

фото ОБРЕНОВАЦ, мај 2014. године

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ НА СВЕТОСАВСКОМ ЛИТЕРАРНОМ КОНКУРСУ

27. јануар 2015. године

ПРВО МЕСТО

Александра Николић VIII₁

Свети Сава

Симболична светлост обасјала Рас,

баш кад на свет стиже Растко- баш у тај час.

Ово дете чаробно Стефана и Ане,

вратило их је у живот и пустило

да сване.

Мудар беше дечак од главе до пете,

рођен као право манастирско дете.

Није хтео титулу нити царски трон,

да се замонаши само желео је он.

Једне ноћи давне Растко побеже-

али нису знали шта га за светост веже.

Он постаде наш калуђер Сава,

први архиепископ, наша школска слава.

Свети Сава је учио писмености људе

и увек је желео да се више труде.

Мирио је браћу јер мудар је био,

знао је да је непријатељ свађу снио.

Бројна су дела, записи и књиге,

за посвећеност његову и за све те бриге.

Сложио је народ, желео слободу, али и он

оде, као што сви оду.

Да нам није било Саве, ми писмени не бисмо били,

нит' имали школске славе, нит' их с поносом славили.

Остаће урезано Савино име до памтивека,

јер Србија не имаше паметнијег човека.

ДРУГО МЕСТО

Милена Јевтић VII₁

Свети Сава

Некада давно у Расу старом

добрио је сина Немања

заједно са Аном.

О, дивне ли вести

за српски род!

Србија је постала непотопив брод.

Растко, још као мали, божјим је

путем ход'о, волео је, праштао је

свом својом добротоу.

На Светој Гори, вечери једне,

замонашио се он, он је желео Бога,

а не очев трон.

Његова света глава

добила је име- Сава.

Стефан Неман да га врати

брзо кренуо је, али послушао је

сина и замонашио се.

Заједно са Симеоном

Хиландар саградио је Сава,

његова вера хришћанска

јача је од сваког лава.

Око трона свађају му се браћа

и онда се Сава у Србију враћа.

Мртвим телом Симеоновим мири њих он

и тада његов брат Стефан долази на трон.

Као архиепископ живео је мало

и онда је његово тело Богу душу дало.

Под вођством Синан- паше, те године на Врачару,

спалили су свете мошти, спалили су Саву.

Пепео са Врачара тако земљом лебдео је

и у срце сваког Србина тај пепео усадио се.

И ми данас славимо нашу српску славу, нашег

славног светитеља, нашег Светог Саву.

ТРЕЋЕ МЕСТО

Кристина Новаковић VIII₁

Свети Сава

Свети Сава беше писмен

још у оно време,

кад књиге су само стајале

непомичне и неме.

Светог Саву поштоваше

и волеше сви, зато нега

славимо у школама ми.

На дан кад спалише му

тело, ражалости се Српство цело.

Из моштију крену мироточива

течност, од тог трена па до сада,

прође читава вечност.

Само због турске душе која Саву

не желеше, решише да униште

Рашку, да се слоге реше.

Горело је Савино тело на

јаким оплетима лозе и дрвећа-

то доказа да Рашка у слози

бејаше све већа.

И док се српска суза лије,

искрена се душа спалити могла није.

[на врх странице](#)